

המושלת היהודית

נחוג ♦ במונטפלייה שבמדינת רמונט האמריקאית, יוסי הולדתה 50 של מדליין קונין, המושלת של מדינת רמונט הצפון-מזרחית הגובלת בקנדה, ואחת משתי המושלות-הגושים בין 50 מושלי המדינות של ארצות הברית. קונין היהודיה, שנבחרה למשרתה לפני כחצי שנה, בירתון של 62 קולות בלבד, והמושלת במדינה המשיך תרעת על שטח הקטן במקצת משטחה של מדינת ישראל (ובה קצת יותר מחצי מיליון תושבים), היא אשתו של רופאי-כליות, עיתונאית לפי מקצועה ובתו של יבואן-נעליים מציריך השווייצי, ממנה נמלטה המישפחה בראשית מלחמת-העולם לארצות-הברית, עת חששה מפלישה נאצית לשווייץ.

הגנרלית היחידה

נתמנתה ♦ לתפקיד הצמרת, של מפקדת בה"ד (בסיסה-הרכבה), הגנרלית היחידה בצבא צרפת, תת-אלוף מישל לין רבולי-שאנטלוב, שקיבלה תחת פיקודה את בסיסה-הרכבה לקציני-רפואה בעיר ליון. היה זה צעד נוסף במה ששרה-הגנה הצרפתי הגדיר כ"פמיניזציה של הכוחות המזוינים", בעיקבותיה גדל מיספר הקצינות בצבא צרפת, כחמש השנים האחרונות, כ-33%.

הכלבנית המהירה

זכתה ♦ במקום הראשון (ובפרט של 50 אלף דולר) במירוץ מיוחדות כלבים בצבא לרוחבה של אלסקה, ליבי רידלס בת 28, האשה הראשונה בהיסטוריה שזכתה במירוץ 1760 הקילומטרים לרוחבה של אלסקה ואשר עשתה את הדרך מדרום-מזרחה של המדינה האמריקאית הצפונית ביר תר לצפון-מערבה, עם צוות 13 כלביה ב-18 ימים, 20 דקות ו-17 שניות.

היועץ הלא-צמוד

נורה ♦ למות בגיל 43, ברומא, כנראה עליידי אנשי הברנדוט הא-דומות אציו טאראנטלי, פרופסור ליחסים-עבודה באוניברסיטת רומא ויר עץ איגור העובדים הקאתולי באיטליה, שהתפרסם בדרישתו התקיפה לביטול הצמרת-השכר לאינרסי, שהיתה ליעתו, הגורם העיקרי לאינפלציה.

בום ובאוור

נפטר ♦ בגיל 72, בכפר-שמריהו, מונייה ("מאיר") מרדור, יליד רוסיה ומראשי אירגון ההגנה, שעסק לפני הקמת המדינה כמוריעין, העפלה והברחת-נשק (שעליהם כתב בספרו שילוחות עלומה) ושנודע אחר הקמת המדינה כאיש חילה-אוור (שהביא ארצה מצ'כוסלובקיה, בעיצומה של מלחמת-העצמאות, כמפקד להק התור בלה האוורית, במיבצע בלך, 25 מטר סיקרב מסוג מסרמיט), כמקמת ההג שות לפיתוח אמצעי-לחימה (רפ"ל) וכראש מערך המשק לשעת-חירום (מל"ח). מרדור גם היה האיש שהטמין, בסתיו 1940, בהוראת מפקדת ההגנה, פצצה קטלנית באוניית-המעפילים פאטריה, אשר עוככה עליידי הבריטים במלמ חיפה. כוונת ההגנה היתה להטיב את הספינה ולהכריח את הבריטים להשאיר את המעפילים בארץ, אך הספינה הרעועה טבעה מהר מן הצפוי ולקחה עימה, למצולות, 250 מעפילים.

בשרון ובעמק

נפטר ♦ בגיל 89, בתל-אביב, השיטה האיטלקית המקבילה לשיטת תוספת-היוקר הישראלית והקרויה סקאלה טובילה - מדרגות נעות. העולם הזה 2484

ראשי-העיריה ניסה להשפיע על שופט!

ל תלמיד בית-ספר עממי יודע על עיקרון הפרדת-הרשויות. אחר מעקרונות הדמוקרטיה המודרנית הוא שהרשות השופטת איננה ניתנת אלא למרותו של החוק בלבד. כל התערבות כשפיטה מצד אנשי ממשלה, מישרטה או זרועות אחרות של המדינה היא פסולה בתכלית. נראה כי ראשי-העיריה החדש של ראשון-לציון, מאיר ניצן, איננו יודע

לרון במעמד שני הצדדים היתה שלא לרוחו, כתב השופט רצ'בסקי בהחלטתו, למחרת אותה שיחה טלפונית. השופט החליט כי אחרי שיחה זו לא יוכל להמשיך לרון בתיק. "לכשעצמי, אין לי ספק שאני יכול לרון בתיק ללא משוא-פנים או דעות-מוקדמות, גם לאחר פניה זו של ראשי-העיריה", כתב השופט בנימוקי החלטתו, "אולם אני מניח שלא כל

שופט רביבי מוצא לנכון להעיר...

הצדדים המעורבים ראו זאת כדבר הוגן. השופט רצ'בסקי החזיר את התיק המסוים לנשיא בית-המשפט השלום, יצחק רביבי, כדי שזה יעבירו לשופט אחר.

להעיר לראשי-העיר

קשה מאוד להבין את צעדו של ראשי-העיריה, שפנה לשופט ה מלא תפקיד שיפוטי וניסה לשוחח אתו על חק המתנהל בפניו. קשה שיבעתיים להבין את התנהגותו של ראשי-העיריה כאשר בוחנים את התיק.

על עיקרון-יסוד זה, בוורותו של ניצן גרמה השבוע לתקלה רצינית. שופט-השלום אהרון רצ'בסקי, שהיה בתורנות בבית-המשפט במלה, קיבל שיחת-טלפון ללישכתו ב-29 במרס השנה. המטלפן היה ראשי-עיריית ראשון-לציון, מאיר ניצן.

עוד כטרם היה סיפק בידו לדבר, הפנית את תשומת-ליבו שאין לרפות לשופט בעניין תיק הקבוע בבית המשפט. הוא המשיך, ואפשר היה להבין מטרונייתו כי הינו מתייחס לתיק הנוכחי. למרות שלא איפשרתי לו לטעון כטלפון דברים של ממש, הרי, מעצם הפניה הבנת, כי החלטתי

כל העניין הוא צורה-הריסה מינהלי, שהוציא ראשי-העיריה בתפקידו כראשי הוועדה המקומית לתיכונן ולבניה במרחב ראשון-לציון, נגד חנות בשם קרן הספקת מזון. העסק נמצא באזור התעשייה הישן בראשון-לציון, ומשום-מה יצאה עליו חמתו של ניצן.

נציגת התביעה בעיריית ראשון-לציון, עורכת-הדין אהובה קרוק, הגישה בשם העיריה כתבי-אישום נגד העסק, שיוצג עליידי עורכת-הדין רפאל לויט. לדיברי כתבי-האישום, עשו בעלי החנות עברות-בניה ללא היתר.

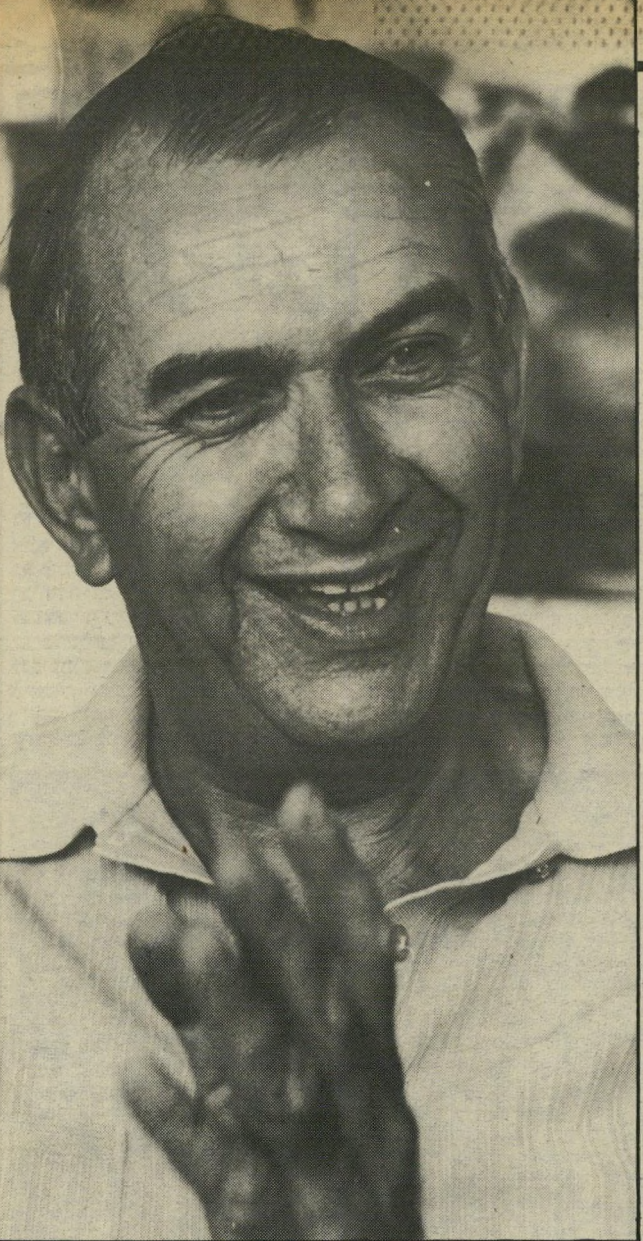
ראשי-העיריה הוציא צורה-הריסה מינהלי, אך בעלי-החנות לא כיבדוהו, והמשיכו למכור סחורות בחנותם. העיריה ביקשה מבית-המשפט לעניינים מקומיים בראשון-לציון להפסיק את העיסוק בחנות.

הבקשה הגיעה בדרך הרגילה לשופט אהרון רצ'בסקי, שהוא במיקרה יליד ראשון-לציון. כיום יושב השופט בבית-המשפט השלום בנתניה, ועושה מדי פעם תורנות בבתי-המשפט של איזור המרכז. כאשר באה לפניו בקשת-ההריסה, החליט לשמוע את שני הצדדים.

יש לשער, כי עורכת-הדין קרוק הביאה מייד את החלטתו של השופט לפני ראשי-העיריה, מכיוון שכבר למחרת בבוקר טילפן ראשי-העיריה אל שופט ניצן, כדי להתמסר למרות שהשופט ניסה להבהיר לניצן כי אין לו כל סמכות להתערב בחלטתו שיפוטית

בגיל 84, ביוגרפיה חושפנית על אנרי (עירום בכחול) מאטיס, מגדולי ציירי צרפת. מאטיס, שונח את לימודי המישפטים בגיל 21, כדי להתמסר לאמנות. מוצג בספר כאגואיסט קיצוני. שבמקום לסייע לאשתו ולבתו, חברות תנועת-ההתנגדות הצרפתית של מיל-חמת-העולם, הסתגר אותן שנים במע-

כמנהל חברת שיכון העולים עמידר. כח"כ הכנסת העשירית (שבה כיהן יום אחר בלבד) וכראש המועצה הראשון והמתמיד (יותר מ-20 שנים) של מיגדל-העמק. האגואיסט הטרופי פורסמה ♦ 31 שנים אחר מותו.

ראשי-עיריית ראשון-לציון ניצן שיחת טלפון ללישכת השופט

או לשוחח עם שופט כעת תפקידו, המשיך ראשי-העיריה ואמר כי החלטת השופט לרון במעמד שני הצדדים לא היתה לרוחו, וכי לא לרוחו גם אי-הוצאתו המיידית של הצו שנתבקש. הוא אמר לשופט כי הוא "אחראי" לביטחון הציבור, עקב הפעלת העסק שלא בהיתר.

השופט רצ'בסקי היה כנראה נרעש מפניה זו. הוא חשב יממה כיצד להגיב על התערבות כזו, ואז החליט לכתוב החלטה מגומקת, שבה הוא מפסיק את הדיון בתיק, ולספר את כל פירטי המיקרה. הכדור עבר אל יצחק רביבי, נשיא בית-המשפט השלום בחמוות תל-אביב והמרכז.

השופט רביבי העביר את התיק המישפטי לשופט-השלום זאב המר ברחובות, והמליץ לרון בו בהקדם האפשרי. אך גם השופט רביבי לא יכול היה להתעלם מהתערבותו הגסה של ראשי-העיריה, והוא כתב: "מוצא אני לנכון להעיר לבאתיכות העיריה, עורכת-הדין קרוק, להפנות תשומת-ליבו של ראשי-העיריה להערכת השופט רצ'בסקי בקשר לפנייתו הטלפונית אליי. איני מפרט יותר, בהסתמכי על נכונות כאתיכות התביעה להעיר בנושא לראשי-העיריה". ודי לחכימא ברמיזה.

גם אם נניח כי לראשי-העיריה לא היתה כל כוונה רעה כאשר טילפן אל השופט, הרי שבוורותו ביני-מימשל תקין די בה כדי לזעזע.

אילנה אלון

רכת חדרים במלון-פאר בניצה שבירי-יירה, כשחרד אחר מאוכלס בכלובים, שהכילו 300 ציפורים טרופיות: חדר שני - בצמחיה טרופית שהושקתה על-ידי ממטרות אוטומטיות, וחדר שלישי - במסכות פרימיטיביות מאפריקה ואיי האוקיינוס השקט.